

Donorinseminatie

In Bijbelse tijden bestonden er geen spermabanken. Huwelijken die onvruchtbaar bleven waren voor nageslacht afhankelijk van adoptie. Maar ook werd ‘donorinseminatie’ vaak toegepast. Dit laatste was een algemeen toegepast principe binnen een familie.

In het verhaal van Tamar in Genesis 38 zien we hoe een broer van een overleden man als donor moet fungeren bij de weduwe van zijn overleden broer. Als deze broer het af laat weten krijgt de schoonvader van de vrouw, Juda, deze rol door haar opgedrongen. In het boek Ruth (hoofdstuk 4:12) lijkt hier over te worden geschreven als iets vanzelfsprekends.

Maar er zijn ook enkele voorbeelden van zo’n gebeuren waarbij de verwekker niet tot de familie behoort. Dat dit niet naar de normen van die tijd was blijkt uit de manier waarop deze gebeurtenissen verteld worden.

In het verhaal van Jozef bij de vrouw van Potifar in Genesis 39 en in het verhaal van David en Bathseba, de vrouw van Uria in 2 Samuel 11, zien we dat een vrouw een man verleidt. Haar motief is dat ze een kind wil en dat haar eigen man hier niet voor kan zorgen. In Genesis 39 is de man een eunuch, een gecastreerde, en in 2 Samuel is de man volgens mij duidelijk homofiel en kan geen gemeenschap met zijn vrouw hebben, zelfs niet met zijn eigen vrouw die hij liefheeft.

Dat de vrouw niet een willekeurige man als verwekker van een kind bij haar wenst, komt duidelijk naar voren als de schrijver eigenschappen van de donor beschrijft. Zowel Jozef (in Genesis 39:6) als David (in 1 Samuel 16:12) worden mooi genoemd.

Kortom, waar het om gaat is de vervulling van de onvervulde kindervens en daarmee het voortzetten van het geslacht, en daarbij maakt de vrouw een welbewuste keus.

Lukas A. de Groot, November 2025

P.S. Zij die mijn eerdere stukje over ‘Jozef bij de vrouw van Potifar’ van September willen ontvangen kunnen dit aan mij doorgeven. Daarin wordt uitvoeriger verteld over hoe dit echtpaar Jozef wil inschakelen om het probleem van hun kinderloze huwelijk op te heffen.